

thi den ærede Minister gav en Antydning af, at det kunde blive endnu større (Kultusministeren: Nei!). Den ærede Minister sagde, at han var vis paa, at Alle fandt, at det var for lidt, den Gang, da det var 15,000 Kr., derfor foreslog han nu 35,000, og han haabede, at det skulde kunne blive derved, men det var kun et svagt Haab.

Den ærede Krigsminister forsvarede Leirens Forslyttelse til Dyrehaven og Omlæggelsen af Søminetjenesien. Jeg tror, at Spørgsmaalet om Søminetjenesien er et Fortolkningsspørgsmaal, som det ikke nytter at komme nærmere ind paa i dette Dieblif. Jeg kan dog ikke se, hvorledes den ærede Minister kan faae Grundlovens § 13 til at fungere her. Den specielle Lov udtaler ikke blot: I Anledning af, at Ingenieurkorpset har overtaget, men i Anledning af, at Ingenieurkorpset overtager Tjenesien; Loven siger altsaa udtrykkelig, at Ledelsen overtages af Ingenieurkorpset. Hvorledes Ministeren da kan faae Grundlovens § 13 til at anvendes her, fatter jeg ikke, med mindre han mener at drage en meget videre gaaende Konsekvens af denne § 13, og det tror jeg er en Fortolkning, som Ministeren neppe vil kunne fastholde. Men i endnu højere Grad gjælder dette med Hensyn til Leirbestemmelserne. I den sidst givne Lov om Dvælsesleire henvises til Loven af 12te Marts 1870, og det hedder her saaledes: „Den Krigsministeren ved Lov af 24de April 1868 om Anskaffelse af Materiel og Inventarium til aarlige Dvælsesleire samt Oprettelse af en saadan Leir i Finantsaaret 1868—69 § 3 givne Bemyndigelse til at tage de til Dvælsesleiren i Sylland nødvendige Grundarealer i midlertidig Besiddelse efter Fornødenhed indtil den 1ste April 1870 udstrækkes til at gjælde indtil den 1ste April 1872“. Der nævnes udtrykkelig Leiren i Sylland, og det Samme finder ogsaa Sted i den Lov, hvortil her er henvist, nemlig Loven af 24de April 1868, hvor § 1 udtrykkelig lyder saaledes: „Til Anskaffelse af Materiel og Inventarium til Dvælsesleire, der i Henshold til Lov af 6te Juli f. A. om Herrens Ordning aarlig blive at afholde samt til Opførelse af en saadan Leir i Sylland“. Det forekommer mig derfor, at den Bestemmelse om, at Leiren skal være i Sylland, er saa klart udtrykt i Loven, at det neppe laader sig gjøre at komme bort derfra uden gennem en ny Lov; men Ministeren kunde jo den Gang have anvendt en foreløbig Lov. Jeg tror imidlertid, at det ikke blot er denne Bestemmelse, som er krænklet ved Ministerens Beslutning; men det Værste, der er sket, er overhovedet, at Leiren iaar har været afholdt paa et Sted og paa en Maade, hvorved Dvælsen kom til at lide i den allerhøieste Grad ikke blot ved det Sted, hvor den fandt Sted, som var i høj Grad indskrænket, og som i høj Grad vanskeliggjorde nyttige og frugtbare Dvælsesleire i den Tid, der var leenet dertil, men ved selve Delin-

gen, derved at ikke den hele Styrke var samlet i den Tid, i hvilken den efter Herlovens Forudsætning skulde være samlet. Derved er Principet for Leiren blevet krænklet, og der gives ingen Forklaring af, hvorfor det er sket. Ministeren sagde, at det ansaaes for at være nødvendigt, at man kom til den Anskuelse, at det maatte være hensigtsmæssigt, at Leiren var paa Sjælland; i Landet er det almindeligt bleven opfattet saaledes, at det var et Skridt, man gjorde, for at sikre sig af Hensyn til de i Europa herskende krigeriske Forhold, og det formoder jeg ogsaa har været Tilfældet, men jeg tror ogsaa at kunne sige, at det er saa langt fra, at Befolkningen har fundet Beroligelse ved denne Leirs Henlæggelse til Eremitagen og Kjøbenhavn, at man meget snarere deri har set en Antydning af en Udenrigspolitik fra Regjeringens Side, som var i høj Grad farlig for Landet. Jeg tror, det er lykkedes Ministeriet ved den Holdning, det har indtaget i Mar, at vække en Frygt for, at Landet i Tilfælde af en europæisk Konflikt ikke er saaledes repræsenteret, at de, der ønske Fred og ikke ønske, at Landet skal udsættes for Fare, kunne føle sig beroligede, og at Ministeriet netop derigennem yderligere har bevirket, hvad det nødt af Alt burde bewirke, og er kommen ind i en Retning, hvori det nødt af Alt burde gaae videre, nemlig at nedslaa Interessen for eller vække Modstanden mod Styrtelsen af vort Forsvarsvæsen. Det er jo bekendt, at den høje Regjering vistnok har del paa sin Samvittighed, at Forsvarssagen ikke blot faldt, men at den Mulighed, der var for under et dervedværende Forhold at tilveiebringe et Forsvar for Landet — ganske vist paa en anden og mindre kostbar Maade end af Regjeringen foreslaet — er bleven forspildt, og at man med de Mar, som ere gaaede, har tabt Interessen for Sagen, eller at Haabet om at kunne føre den igennem med høert Mar, Regjeringen bliver, er gaaet tilbage, saaledes at man vist i Dieblifket tør sige, at Forsvarssagen er en af de Sager, som Regjeringen ikke blot har ladet falde, men som for Dieblifket er tabt. Jeg tror, at Regjeringen ved den Holdning, den har indtaget, og særlig nu ved Leirens Henlæggelse til Eremitagen har bidraget til at stille denne Sag endnu flattere, end den tidligere stod.

Jeg kan ikke negte, at, da det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) fandt sig foranlediget til her at stille en Forespørgsel til Udenrigsministeren om nordflesvigiske Forhold, hvorpaa han har faaet Svar, da forekom det mig, at det kunde være langt interesserantere, naar man vilde stille Forespørgsel til Udenrigsministeren, da at spørge om, hvad den høitærede Regjering har udrettet eller forsøgt paa under den europæiske Situation, vi havde i Sommer, for at skaffe Landet sin Ret i Nordflesvig i det Hele. Det er, forekommer det mig, et Spørgsmaal, der havde